

Janni: Jeg kan huske...

Jeg kan huske mig selv før fertilitetsbehandling, selvom det langsomt blev visket mere og mere ud i en tågedis.

Jeg kan huske mit overskud til andre og min evige optimisme.

Jeg kan huske min naive tro på, at jeg ville blive gravid i første forsøg. Jeg skulle på ferie lige efter.

Jeg kan huske, hvordan det føltes som et overgreb af den mandlige læge, som ikke lyttede.

Han var vikar, og jeg bad om aldrig at få ham igen.

Jeg kan huske, jeg altid havde kjole på til ægoplægning og blodprøve. Den var grøn, og personalet kommenterede tit på, at det var håbets farve. Indtil de ikke gjorde mere.

Jeg kan huske, hvordan jeg i mine drømme stod med mit barn i armene. Kyssede det blidt på panden.

Jeg kan huske, da jeg stod med min abort i hænderne. Med kærligheden flydende i tårerne.

Jeg kan huske hver en tåre, som havde jeg mistet en kropsdel for hver af dem.

Jeg kan huske, da hjertet ikke længere slog. Jeg følte, mit eget stoppede samme dag.

Jeg kan huske den larmende stilhed. Min hulkende gråd og sygeplejerskens medfølelse kram.

Jeg kan huske ensomhedens trykken for brystet.

Jeg kan huske første gang til yoga. Tildes varme blik. Det dæmpede lys. Genkendeligt nervøse blikke. Den beroligende duft af lavendel og de bløde tæppers omfavnelse. Det var første gang, jeg følte mig set i min sorg.

Jeg kan huske, hvordan vores rå og åbenhjertige snakke gjorde mig mindre ensom.

Jeg kan huske de lange, varme kram, og vores evne til både at gribe hinanden og grine sammen og bare være med det hele.

Jeg kan huske, jeg lærte at trække vejret igen.

Jeg kan huske, håbet blomstre på ny for hver blodprøve. Mens lange skygger aldrig helt forsvandt.

Jeg kan huske det spirende håb. Blot for at blive overmandet af mørket og krybe ind i skammens krog.

Jeg kan huske, hvordan jeg tvivlede på, om jeg kunne finde lyset igen. Og at det gjorde jeg. Igen. Og igen. Og igen.

Jeg kan huske, jeg forsøgte at læne mig ind i flod og ebbe. Jeg drømte om lyset, men gav plads til mørket.

Jeg kan huske, at jeg ikke kunne få luft og måtte sidde op og sove. Det er helt normalt, sagde de, mens min krop fortalte mig, det var alt andet end det.

Jeg kan huske lyden af hurtige skridt på hospitalsgangen, mens jeg ventede på svar. Det var ikke en blodprop i lungen.

Jeg kan huske lyden af den dybe bas på Vega, mens jeg stod på toilettet og stak mig. Jeg kan huske, jeg stak mig i fingeren og begyndte at bløde.

Jeg kan huske solens varme stråler gennem bøgetrækronen, mens jeg langsomt fik mere jord under neglene.

Jeg kan huske, jeg læste mit digt højt for dig. Det lå i en lille æske med firkløvere, som min søster havde foldet.

Jeg kan huske, Mathias hjalp mig med at finde det helt rigtige træ.

Jeg kan huske, jeg frøs over hele kroppen, mens jeg sad på den vinterfrosne jord ved det store bøgetræ.

Jeg kan huske, jeg engang var en evig optimist. Nu er jeg en alkymist.